

A csataló

A nagykörút során dörög a társzekér,
Elébe fogva két öreg, iromba állat,
Két szürke paripa, két szomorú egér,
Míg jobbra, balra, új batárok zaja vágat.

Egyik ló idegen: Meklenburg a hona,
A másik csatamén, rokkant és sántikáló;
Ó harcok tavasza, mely nem tér meg soha!
Örökre itt maradt, igába törve Ráró.

A büszke paloták, a szürke nagykörút
Olyan rideg vidék, ők más tájakra vágynak,
Az egyik csöndesen áhítja a falut,
A másik a tüzes, a vad, szabad csatákat!

S amíg a villamos riadva csöngeti
Az únt melódiát, mely mindig visszajár itt,
Harcok harsány zaja fülébe cseng neki
És hallja letiport rétek rőt trombitáit!

S ha néha szembe jő egy század, egy csapat
S megzendül a zene s a nagydob fölujjongat,
Irigyen nézi a kis katonalovat,
Mely délcegen topog, hallván a cifra szókat.

Ráró fáradt fejét búsan csüggeri le
És hosszasan nyerít, hogy fölriad a párja
S míg a hadizenét beissza nagy füle,
Rágondol komoran halott tábornokára!

G-dur

Eltört hegedűnek
Nehéz szavát venni,
Eltűnt reményünket
De nehéz feledni.

Nem is a remény tart
E letarlott tájon,
Csak a múltak kékjén
Mélázó sok álmom!

Tűnt szava búbája
Játszik tört szivemmel, -
Árvaságom párja,

Tavalyi tavasznak
Asszonya, ne menj el!

Szépséged emléke
Úgy száll a szivemben,
Mint dómok tömjéne
Az alkonyi csendben!

Ó gyönyörű asszony
Tört madonnaképe,
Tömjén, hegedűszó,
Mely elvész az éjbe...

A föltámadott

Negyven napig még a földön maradt.
Járt-kelt a zöldben, megfürdött a fényben,
Szívében érezé a szent tavaszt.

A gyermekek közt játszott és mesélt,
Virágát derűs homlokára fonta,
Ujjongva mondta: Ó élet, te szép!

Negyven napig még a földön maradt.
Ragyogó lelke távol ködbe látta
A koponyák hegyét, az árnyakat.

Egy orgonavirágos hajnaltájon
Oly könnyű lón a teste, mint a fény
S elszállt némán a mennybe, mint egy álom.

Turris eburnea

Elefántcsonttorony, Művészet,
Én is boldog rabod vagyok.
Ha kitagad, kiver az élet,
Fehér tetőd felém ragyog
Elefántcsonttorony, Művészet.

Örök hajlék, be jó tebenned,
Örök szökőkutad csobog.
Lemossuk ott a földi szennyet,
Mi álmodók, mi alkotók.
Örök hajlék, be jó tebenned!

S be fáj leszállani közétek
Gondok, napok, élet, halál,
Rossz emberek, bús hangyavár,
Hol sár a hó, a szépség vétek,
Rossz emberek, bús hangyavár,
Be fáj leszállani közétek!

Regény

A kis Tiszához ment a falu népe,
Árván borongott a kis Tisza képe,
Hó behavazta, jég megállította,
Vén pópa rajta imáját mondta.

És a színes szegénység köntösében
Orosz és oláh vacogott a jégen,
A füstölő lilás tömjéne szállt, szállt
S kósza szél tépte szét a pópa imáját.

A kis Tiszát szentelte meg az ének,
Mely ólmos szárnyán kóválygott az égnek,
A kis Tiszára hulltak az áldások,
Hogy szűnjenek a szilaj áradások!

Hogy ezután a vize csöndes szépen
Csak kanyarogjon a maga medrében,
Ágya ne lenne embereknek ágya
És a Dunába lassan vigye vágya!

De tavasz táján a tavalyi módra,
Nem hallgatott a prédikációra
És ősz elején - ó, az istenadta -
Görög pópa lányát ágyába ringatta!

Petőfi-kép

Az én lelkemben így él a te képed:
Nagy garaboncás, a széllel dacolva
Úzöd a jövőt és a messzeséget,
Belésírván a lelked a dalodba.

Bús őszi éjen törtetsz ázva, fázva
És hivatásod csillagára nézve.
Vár rád a távolban egy ódon csárda
És álmaidnak késő dicsősége.

Te kócos üstökkel, tüzes szemekkel
Pihenni térsz, gubbasztva egy sarokba,
Míg beszürkül tört ablakon a reggel.

Közönyösen ketyeg a falióra,
Te ráborulsz a zöld asztalra némán,
Mint valami nagy, magányos, sötét árny.

A tékozló fiú

A fiú:

Véres a lábam. Tüske marta.
Hajam zilált. Künn járt viharba.
Szemem vörös. Villámba nézett.
Szívem törött. Megvert az élet.
Az ajkamat száz csók égette.
A lelkemet száz pók mérgezte.
Atyám, te jó, öreg, te áldott,
Fiad vagyok, a visszapártolt.

A testvér:

Én mindig a te fiad voltam
Atyám, én soha nem ujjongtam.
Én nem daloltam, nem öleltem,
Én ittmaradtam a közelben.
Ő bűnös, ő koldús, ő gyöngye,
Ő elbukott, vesszen örökre!

Az atya:

Öreg volnék, de érzem én még
A régi lángok égetését,
A boromat kiittam én is,
Volt vágyam és ujjongtam én is.
Ez a fiú a vérem vére,
A szomorúság lőn a bére,
Az átok fogta, vihar verte,
Az életet *sírván* szerette.
Kelj föl, ez a nap áldott szombat,
Fonnyadt karommal átkarollak.
Ne sírj, a sorsnak lelke nincsen,
Balszillag ég a szíveinkben!
Szárnynak ólom, dér a virágnak
És a gyönyörnek bére bánat!
Egy itt a vétek: élni merni
És egy a vigasz itt: a semmi!

Az utolsó vacsora

János a Mester nagy szívén pihen,
E tiszta szívén, e csöndes szíven
Pihen, de lelke a holnapra gondol
S fiatal arca felhős lesz a gondtól.

Mély hallgatás virraszt az asztalon.
Az olajfák felől a fuvalom
Hűsen, szomorún a szobába téved,
Be fáj ma a szél, az éj és az élet!

Tamás révedve néz a mécsvilágra,
Péter zokog és árvább, mint az árva,
Judás se szól, csak apró szeme villan,
Remegve érzi: az ő órája itt van!

Csak egy nyugodt. Nagy, sötétkék szemében
Mély tengerek derűs békéje él benn.
Az ajka asztali áldást rebeg
S megszege az utolsó kenyeret!

Órák zenéje

Bús, alabástrom oszlopfejekon
Méláz az óra, antik ébenóra.
Üvegharang alatt halkán lebeg
Monoton, ódon, fáradt mutatója.

Virrasztok egy kopott, rőt szőnyegen,
Lelkemben mélabúnak hangfogója,
Aranyport szítál rám ma a jelen
S nótába fog az ódon ébenóra.

A dallam megtörik az üvegen.
Ó ez üveg a múlt bús hangfogója!
Ott virraszt benn napokon, éjeken...
Hunyt álmaink elnémult indulója:

Ó, komor óra, rokonom nekem,
Percegő percek beteg siratója,
Üveglelkem kong komor csöndesen,
Fáradtan száll a múltba mutatója...

Válasz Ady Endrének

A Pimodán hotelben
Koccintsunk, cimbora,
Hadd részegítse lelkem
Dalaid színbora
A Pimodán hotelben.

Fáradt utas vagyok
A Pimodán hotelben,
Vágyak, lángok, dalok
Öleljenek ma engem,
Fáradt utas vagyok!

Hej, azt a ragyogóját,
De fáj ma itt az élet,
Átkozza fogadóját,
Ki balul idetévedt,
Hej, azt a ragyogóját!

Csapláros, száz szál gyertyát
A Pimodán hotelbe!
A magyar siralomház
Ragyogjon messze, messze,
Hej, azt a ragyogóját!

Testamentom

Mesék és álmok erdejébe
Ne tévedjeteK, emberek,
Vigyázzatok, kemény a végzet
És odavesz a lelketek!

Ne hallgassatok muzsikára,
Mely a szív mélyén hegedül,
Jobb a siket, vásári lárma,
Ó ne járjatok egyedül!

Mesék és álmok erdejében,
Lássátok, én is ott vagyok
És érzem, rám les már a végem,
Meghalnak a hazug dalok.

Nem hallgattam a többiekre,
Kik járt utakon lejteneK,
Szerelmes voltam a szívembe',
Mely dalos, kósza és beteg.

És lássátok, én, bűnös vándor
Nem bánom, meg se siratom,

Hogy elpártoltam a világtól,
Másé a lelkem, a dalom.

Csak az fáj, ha majd üt az óra,
Ha jó az a nagy pillanat,
Hogy félbeszakad majd egy nóta
Az álomszemfedő alatt.

Pán

Öreg vagyok én. Sok, sok ezeréves,
Áldás és átok szállt tova felettem.
Öreg vagyok én. Már minden időket
Átvergődött és átujjongott a lelkem!

Aranykor édeni, boldog derűje
És középkori bágyadt, lila árnyak,
Múltak kesergő, tépett hegedűje
S jövő zenéje, mind szívembe szálltak!

Taja királynő talányos szemén
S a jövő homlokán piros csókom égett,
Ó, én vagyok az örök vőlegény,
Aki eljegyzem az isteni szépséget.

Öreg vagyok én. De pihenni még
Korán lesz, korán! Még dalomra várnak
A titkos, az áldott, a boldog semmisség
Ölében repeső új álmok, új vágyak!

Félúton

Ti lelkek, akik fehér fényben égtek,
Ti erőtől, ti szépségtől kevélyek,
Jöjjön el már a ti országotok!

Ne kelljen egyre gyáván vágyni, várni,
A szürke szerdák hamujába' járni,
És lesni, ami titkon háborog!

Vasárnap lenne minden nap e tájon,
Miénk az élet és az élet álom,
Miénk, akik ma *keresők* vagyunk!

...De így, szomorú lápok lángja pislog
És temetőknek süppedt árka biztat,
Haláltánc a mi legszebbik dalunk!

Nászdal

Ma Velencébe szállok gondolámon,
Melynek bordája gyász, vitorlája álom.
Ma Velencébe szállok gondolámon.

Keresek egy zugot, hol nász volt régen,
Az én arámé, ó de nem énvélem,
Keresek egy zugot, hol nász volt régen.

Eltörött hegedűk nászdala, halljad csak,
Elhantolt hangok, ó be ujjonganak.
Eltörött hegedűk nászdala, halljad csak!

Csók csattant el, a bús múltakba, távol.
Ez a csók, ez a csók be szomorú mámor,
Csók csattant el a bús múltakba, távol.

Ez a csók az én szívemet csókolja.
Más kapta, de én érzem ujjongva,
Ez a csók örökkön szívemet csókolja!

Szögedi intérieur

Pirosló abrosz, friss szalonna,
Búbos kemence, jó meleg,
Pár kurta rőf a szoba hossza,
Mégférnek a jó emberek.
Nagy ágy fölött a házi áldás,
Arany rámában a király,
Künn kora tavasz szele lármáz,
Benn enyhe, renyhe félhomály.
Fölszéd itten kósza szívem
S kakukkos óraként ketyeg,
Be jó a csönd, az óbor itt benn,
Be jók e józan emberek!
Ha itt maradtam volna szépen
És fogtam volna a gyalut,
Utód apáim örökében.
Az óra szól: kakukk, kakukk!

Öregek altatója

Aludjatok, vágyak,
Ne zokogjatok,
Csicsíjja, ti bágyadt,
Rekedt sóhajok!
Szállni a magasba
Minek már, minek már,
Te szív, árva, balga,
Pihenj már, pihenj már!
Aludjatok, vágyak,
Vár az alkonyat,
Fáradtak a szárnyak,
A nagy árny fogad,
Szállni a sötétbe,
Minek már, minek már,
A nótának vége,
Pihenj már, pihenj már!

Pilátus

"Azt mondja, isten. Boldog istenek
Derűs mosollyal nézhettek le rája,
Míg bíboros gúnyában didereg
S igazságot vár a zsidók királya.

Azt mondja, isten. Herkules maga
Elbánna véle buzogánya nélkül
S szemében a rajongás csillaga
S szemében a lemondás könnye kékül.

Azt mondja, isten és alázatos,
Azt mondja, isten és zsidó az anyja
És Názáretről hol jósolt a jós?
És tanítványa maga megtagadja?

Azt mondja, isten! És nem látta még
Az örök várost és a büszke császárt
S szemében más világok lángja ég
S szelíd szavával föltámasztja Lázárt!"

Ősz

Opálos színei bágyadt ködében
Leszáll reám a kora alkonyat,

Kései tűzrózsák nyílnak a réten
S az égen a mély csöndesség fogad.
Nagy topolyafák gallya hullong gyéren
És sötétben hallgat a tó
S a kolomp úgy méléz a lomha légben,
Mint altató.

Hús szele húz át az ősznek a réten,
Fázik a lelkem, érzi a deret,
Keresnék valamit a messzeségben,
Kihunyt fényt, elnémult üzenetet...
Oly hirtelen borult az est fölém
S az ősz oly gyorsan rámtalált,
Úgy állok itt a hervadó vidéken,
Mint a topolyafák.

Himnusz egy csonka Vénuszhoz

Szobor, csodállak és remegő kezem
Lágyan simítja vállaid vonalát,
Fehér karodra forr ma csókom.
- Evoie, Vénusz Anadyomene!

Szobor, te gögös és tört, miként e szív,
Mely tünt aranykor álmaitól beteg
És lemondásuktól vonaglik,
- Evoie, Vénusz Anadyomene!

Szobor, álmodtam rólad egy életen
És dallamokba törtem a vágyakat,
Csókod nekem csak dalba termett.
- Evoie, Vénusz Anadyomene!

Szobor, kerestem mindig az arcodat,
Egy mosolyodra vártam, ó Szerelem,
Te márvány voltál, tört maradtál.
- Evoie, Vénusz Anadyomene!

A Tábor hegyén

Ez volt hegye az elragadtatásnak.
Nagy, napsütéses, tömjénes vasárnap,
Ünnepe az életnek, a csodának.

Aranyos arccal fölnézett a Mester,
Ruhája hónál tündöklőbb ezerszer,
Ó, ily fehér még nem volt eddig ember!

Jött Mózes, aki eltűnt, mint egy álom,
Illés, ki elszállt lángoló batáron
S három tanítvány, boldog halaványon.

És monda egy: Mi szép, mi szép az élet,
Mi mély, mi nagy, mi gyönyörű ma Véled,
Építsünk hármás hajlékot tinéktek!

Nem szólt a Mester. A fény és a mámor
Elrebbent mirhaillatként arcáról
S lenézett a hegy napos magosából...

És lenn, ahol a Golgota vet árnyat,
Látta a méla, néma olajfákat,
Hol nemsokára lelke holtrabágyad!

Botond apánk Bizancban

Botond apánk zömök, konok magyar volt,
Turáni vére még lobogva lángolt,
Országokon által vígan barangolt.

Szerette a színes, hímes világot,
Bár napkelet volt ringató bölcsője,
De lelke dús és bús Nyugatra pártolt.

A németet rajongva vágta, ölte
S a Rajna nektárját buzgón kiitta.
Temérdek szolgát küldözött előre.

Nótásszavú volt s barna arcú szittyá,
Kemény kaland volt néki ez az élet
És lángborát mély áhítattal itta.

Megtette, amit egyszer eltökélt,
Asszonyt ölelni és ellent levágni:
Így jó a világ és így szép az élet!

Szeretett ő nagy messze földre járni,
A Dómok drága kincsét megcsodálta
(És nem röstelte az iszákba vágni.)

De vérét sem kímélte vad csatákba.
Az unalom: csak ez volt öldösője,
Az unalom a halál nyirkos ágya.

Darumadár nem vár a kora őszre,
Botond apánk is fényes Délre tartott,
A harc turulja szállongott fölötte.

Meglátogatta a pompás Bizancot,
Hol isten a császár, a népe szolgál,
Vágyott kalandot, tornát, harci sarcot.

De zárva volt az aranyszárnyú porta
S a kurjantását nem hallotta senki,
De bárdcsapását minden meghallotta!

Bement bosszús Botond, nem félt bemenni,
Szemét az új, szűz csudákon feledte,
Bizanc a minden és a többi semmi!

Itt selymesebb a színes szoknya selyme,
Aranyosabb a glória a képen,
Itt szebb a nőtest és a férfielme.

Hej, ez a Bizanc az elveszett éden,
Botond apánkat a hideg kirázta
Csodát csodáló gyermek gyönyörében.

Mit vinne el a büszke, dús Bizancból?
Nem aranyat, az Nyugaton is sárga,
Nem boritalt, az Keleten is lángol.

Egy sugarat egy asszony mosolyából.

Glória

Viharnak szánt hajók felett,
Mikor tombol a végtelen elem,
Sant Elmo szomorú, lila tüze
Kigyúl rejtelmesen.

A hajónak utasai
Sírnak, dalolnak jajveszékelőn
S a tűz, Sant Elmo rejtelmes tüze
Lobog a rőt árboctetőn.

Viharnak szánt hajó vagyok,
Bordám ezer bórában remegett,

Sebaj, - Sant Elmo glóriás tüze
Ott ég örökké már tört árbocom felett.

Lázár föltámadása

Sötét gödör, mély, szűk koporsó
Feltörtem gyöngé záradat,
Fonaladat, ó életorsó,
Tovább szövi e virradat.
Szívem, mely holt vizét a vérnek
Hiába várta, lám dobog,
Feszítik álmok és remények,
Igazságok és mámorok!

Lábam, mely megrogyott a harcban,
A holt sziklából ím kilép,
Szemem, amely lezárult lassan,
Köszönti e világ színét.

Ó mily csodákra bukkanok ma,
Ujjam tapint, ajkam beszél,
Mily szédítő sorsomnak sodra,
Az élet ó be nagy, be mély!
Világtenger színén hajósok
Vagyunk mi, boldog emberek,
Miénk a holnap, mit a sors hoz,
Mindennap új remény dereng!

Csodák előtt ti vakon álltok,
Nem ráz meg boldog félelem,
Hogy láttok, éltek egy világot,
Mely újra pirkad most nekem!
Ittas szemekkel nézzetek föl
S csókoljátok meg a röögöt!
Íme: ez itt csak földi börtön
S az élet végtelen, örök!

Ó szent gyerekség...

Ó szent gyerekség, hányszor elkereslek,
Már merre vagytok, boldog szomorúság,
Ti régi sétányok, ti régi kertek?

És merre vagytok, első réti rózsák,
Melyek gyors hervadását elsirattam,
Hol vagy, te aranyfürtös, bús mennyország?

S a régi játékokat merre hagytam?
Mivé lettem? Fakó tükörbe nézek
És nem lelem már magamat magamban!

Elraboltak engem a gonosz évek
És ami drága, ami halhatatlan,
Azok tűnt tájak, fájó töredékek

És amik bennem élnek, már nem élnek!

Távolok üzennek...

Az életünkben vannak olyan órák,
Mikor balsorsunk vészharangja kong,
Mikor fekete arcú gyász hajol reánk
És messze, messze süllyedő hajók,
Amelyeken reményünk kincse süllyed,
Szemek, miket ajkunk csókolni vágy
S melyek örök álomba szenderülnek.
Oly kurta az üdv, oly tág a világ!

- S valaha majd aranyos naptűzésben
Megyünk egy tájon boldogan tova,
Egünk biztatva mosolyog le kéken,
Érezzük, szép perc, nem térsz meg soha
És váratlan szívünkbe tör egy álom,
Ólmos, kormos, kegyetlen, kusza gond:
Valaki végsőt sóhajtott e tájon
És ránk gondolhatott!

Az Iza partján

Az Iza partján
Kószáltam sokat,
Idézgettem nagy,
Régi álmokat.
A legnagyobb, kit
Magyar rög adott,
Kinek a legszebb
Dallam adatott,
Arany járt árván
E tájon szegény,
Bús magyar sorsa
Zord kikeletén.
S ahogy méláztam
Nyomát kutatón,

Ímé fölbukkant
Egy vízimalom.
Vízimalomról
Ő is énekelt
A tölgyek alatt,
Mikor este lett...
Suhan az idő,
Vár ránk egy halom,
Forog-e még Iza partján
A vízimalom?

